

Karins vittnesbörd - Del 1

[Spara som PDF](#)

”Berättelsen om hur jag kom in i Livets Ord... och vägen ut därifrån”

Del 1: Min andliga resa

Julen 1975

Oro och fruktan fyllde det lilla enkelrummet på ortopeden. Den unga flickan blottade sina hörntänder och sade skrämt: *"Jag är djävulens barn!"* Jag lutade mig över henne och sa de ord som kom för mig, med lugn och styrka i rösten: *"Du... Gud är i alla fall starkare än djävulen!"* Trots fem år i söndagsskola, konfirmation i tonåren samt 10 års högmässor hade jag aldrig funderat på om någon av dem skulle vara starkare än den andra. Men i detta ögonblick rasslade det till i mitt medhavda tankegods... Nu kom en tät frid vällande in i rummet, från den väggen som fotändan av sängen var vänd mot, och upp över sängen. Jag märkte det först. Efter några sekunder förändrades även hennes ansikte. Jag tänkte: "Det måste vara Jesus!" Jag satt häpen, ytterst på stolkantens.

Ingen av oss kom att tala om eller kommentera den händelsen under de veckor som följde när jag skötte henne dagligen.

Men den dagen, en vecka före jul 1975, startade mitt liv som bibelläsare. Jag måste se efter, om det verkligen var Jesus. Började i Matteus, och vid Matteus 8:16 kände jag igen det som hänt. Jag kände igen honom: *"Han drev ut andarna med sitt blotta ord"*.

Under alla åren hade jag inte hört talas om något liknande. När jag nu kommit honom på spåren, fortsatte jag att söka Gud. Jag sökte också efter någon som verkligen trodde på Bibeln. För om det var sant som stod i Evangelierna, då ville jag komma i kontakt med någon som visste hur man fick detta att bli verklighet:

Lukas 4:18: "Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, jag till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren"

Januari 1976

Den gamle mannen såg stor ut, där han låg i sin säng. Över den stora bubblan till syrgasmask var blicken en kämpande människas. Andhämtningen lät tung och rosslande. Lite längre in i rummet fanns ett bord, en fåtölj och en mindre stol. Här skulle jag sitta och vaka över honom, som snart skulle dö. Ring när du vill, sa syster Majlis, som gett mig rapport. Jag hade fått veta att han hade svår lungcancer, och att han ännu tills för någon eller några veckor sedan hade gått omkring och uppmuntrat medpatienter med sin omtanke och varma Gudstro.

Jag satte mig i fåtöljen eftersom jag inte direkt kunde komma på något att göra. Det dröjde inte länge förrän några läkare kom in i rummet, det var eftermiddagsronden. "*Vill du inte ha morfin?*", frågade en av dem som närmat sig patienten. Han skakade energiskt på huvudet. Eftermiddagen gick, vi måste ju ha bäddat vid något tillfälle, men själv kan jag inte minnas det. På bordet låg hans stora Bibel i svart skinn med namnet på i guldtryck, tummad och väl använd. Speciellt Efesierbrevet och Hebreerbrevet var nästan genomskinliga i kanten. Jag fick ett intryck av att mannen så mycket påminde om min farmor, och började minnas farmor och det hon stått för mer och mer. Jag tänkte att han kanske skulle tycka om ifall jag sjöng för honom, så jag frågade, och han nickade. Jag sjöng farmors sånger:

"Min framtidsdag är ljus och lång, Den räcker bortom tidens tvång, Där Gud och Lammet säll jag ser, och ingen död skall vara mer ..."

Grymtande ljud hördes från mannen i sängen. Jag trodde inte mina öron, sjöng han med? Det var i varje fall uppenbart att han uppskattade sången. Nästa morgon var jag beväpnad med en sångbok. Klockan var sju. Han sov, och rosslade mindre än förut. Jag satt fem minuter, tio, tjugo. Då kom en kvinna in. Hon satte sig också och såg på den gamle efter att först ha gått till sängen och tagit hans hand i sin. Detta var hans dotter, som kört in till stan på morgonen efter telefonkontakt med personalen. Efter några minuter förändrades hans andning, han var nu vaken men svag. Andningen blev oregelbunden, mycket oregelbunden, ännu mer oregelbunden, och i stillheten upphörde den. Dottern gick fram till sin far och slöt hans ögon.

Det var det första dödsfall jag bevittnade, och det märkliga var hur det så exakt överensstämde med vad min farmor förmedlat till mig. Hon hade ingen fruktan

för döden utan ansåg snarare att det snart var dags för henne och att jag inte skulle vara ledsen eller orolig. Och så var det hennes sånger. Det som hon hade förmedlat till mig som andlig kunskap såg jag nu praktiserat framför mina ögon, nämligen att tron håller och ger frid även i dödens stund. I augusti 1992 när jag först skrev ned denna berättelse blev detta aktualiserat genom ett radioprogram där pensionärer fick ringa in till radions Umeåredaktion och berätta om hur de valt att tillbringa sin ålderdom. En slöjdande farbror från Bjurholm bad att få säga bara en sak till. Då han beviljades detta, sade han att vad som bar honom var faktiskt tron på "Storfar", som ha hade gemensam med sin nittioåttåriga mamma. Som det lydde i hennes favoritsång, han citerade: "*Min framtidsdag är ljus och lång, den räcker bortom tidens tvång ...*"

Jag kan bara applådera och säga hur mycket jag står i skuld till dem som gått före. Tryggheten inför döden är något som är djupt rotat i den "västerbottniska" tron. Det är något som vi har gemensamt.

1979-10-22

Dagbok från praktikveckorna i Uppsala

Hösten 1979 gick jag diakonikurs 1 i Härnösand. Min dröm var att få arbeta med ett bokcafé.

Eftermiddagen tillbringar jag på Kristna Bokstugan.

Bekantar mig med folket och miljön. Lär mej kassaapparaten och tar betalt av några kunder. Dammsuger löv och sand.

Den sista kunden Lelle är berusad och svår att få ut på ett kärleksfullt sätt. Han muckar gräl med studentprästen och vill slåss. Studentprästen förklarar att honom kan man inte slå, för Jesus är i honom och änglarna runt omkring honom. Lelle tappar nu sugen och börjar verbalisera sin ilska i stället. Till slut går han, relativt fridfullt.

Jag står och diskar i köket på bokcaféet som jag drömt om att få praktisera på, och klockan är en stund efter sex då detta händer.

Jag hör studentprästen säga: "*Det kan du inte, för Jesus bor i mig! Änglarna är runt omkring mig! Jesu blod beskyddar mig!*" Och jag blir alldeles salig för nu hör jag någon som verkar tro på Bibeln och kunna använda den i vardagslivet. Inte bara pratar om den från en predikstol. Fullständigt lycklig står jag med ryggen till

och lyssnar till det som händer, och när Lelle gått kommer prästen och frågar mig: "*Blev du rädd?*" "*Nej*", försäkrar jag, men säger inte vad jag tänker: "*Jag blev så glad!*"

1979-10-31

På Bokstugan hela dagen

Före öppningsdags på onsdagarna är det bön. Vi förundras tillsammans över Jeremia 33:2-3 som studentprästen ger oss. På onsdagar serverar man våfflor på Bokstugan.

Jer 33:2-3: "Så säger Herren, han som ock utför sitt verk, Herren, som bereder det för att låta det komma till stånd, han vilkens namn är Herren: Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner."

Prästen förmedlade att stora och underbara ting skulle kunna hända! En atmosfär av förväntan. Jag var då 28 år och redo för ett äventyr. Två tankar jag hade: "Här kan jag lära mig mycket. Här behövs jag." Vi tycktes ha påverkats från liknande håll och vara på väg åt samma håll.

Åren på Åttioalet - Nytt!

Tänk att jag minns så lite från åttioalet. Det vore ett projekt att dra mig till minnes vad som egentligen hände. Det var ingen tid av reflektion. Jag hann inte tänka, och vågade inte reflektera. Jag var inte min egen alla gånger. Gick in under mönster, Daniel, Livets Ord, beskyddades av Maggi och stod under trycket av Ingrid Lilja. För att inte nämna mannen bakom allt: Ulf Ekman. Skulle vara intressant att gå igenom dessa år!

1980

Efter att ha slutat på Vårsta och tömt lägenheten på Pedagoggränd – som jag hyrde ut i andra hand – åkte jag till Uppsala i slutet av januari. På tåget tände jag lampan och läste i Bibeln: "*Det som var obetydligt utvalde Gud, ja det som ingenting var.*" Jag ville bli använd av Gud!

En termin arbetade jag på Bokstugan, lärde känna folk, staden och den andliga miljön litegrann. När stugan lades ner från EFS:s sida, bestämde jag mig för att läsa C-kurserna i engelska och svenska vilket jag också gjorde under

höstterminen och under våren -91. Jag bodde hos Erik och Marianne på Rackarbergsgatan, och sedan på Djäknegatan.

Den sommaren var jag säkert ledig tre månader, jag ville pröva på nya saker och träffa nya människor. Jag träffade ofta Stisse på Bokstugan. Och de andra existenser som brukade komma dit. Jag tror det var 1980 som den första troskonferensen hölls i två omgångar på Fridhem. Daniel och Vaike tyckte det hela var fantastiskt men jag begrep inte vitsen.

1981

Då läste jag svenska på våren. Jag hade sällskap med Lasse och led mycket när det inte höll. Jag fyllde trettio. Tänk att jag njöt så lite av livet. Jag höll modet uppe, men hade råkat ut för en rad besvikelser och gled in i en depression i juli. Då hade Christina sagt upp lägenheten där jag bott och själv bodde jag i andra hand på St. Ansgar.

Det positiva var att jag började jobba på Ackis på allvar, då i juli, för mig var det en återgång till något som jag hoppades var avslutat.

Men det visade sig vad som höll i nödens stund. Jag arbetade. Den hösten besökte jag nunnorna i Enköping ett par gånger. Jag var hem till Lund [en by i Norrland] över julen och tog ett fint foto, det där mor och far sitter vid bordet.

Stickade den grå ylleluvan med ränder under den skojiga resan upp, med pappan som läste ur Nils Holgersson hela vägen, av Hans fru, för att komma upp ur depressionen. Jag hade pratat positivt och skrivit glada brev hela tiden. Medicineringen gick bra, och jag fick den nya lägenheten på Solrosgatan när Agneta gifte sig och flyttade till Norrbotten.

Den våren var inte så dum, jag var på en konferens i Timmernabben som gjorde under med min livsvilja.

Den våren var jag och lyssnade på Jim Kaseman. Jag fick syn på bibelordet om hjärtats jordmån: "*Den goda jorden var den som tog emot ordet och behöll det och jämväl bar frukt*". Trosförkunnelsens kanske bästa ingrediens var ju den om att behålla ordet i sitt hjärta och vara ståndaktig.

Just den våren, i maj, startades också församlingen Livets Ord som kom att spela en så stor roll i mitt liv på många sätt. Jag tyckte inte om Ulf Ekmans nya stil och jag begrep mig inte alls på det amerikanska. Jag var en traditionalist, men terminen på Vårsta och lektionerna om diakonins pionjärtid hade givit mig en längtan att få vara med om något som "var i början" och som även gav utrymme

åt nådegåvorna.

1979 som på flera sätt var ett frihetens år var också året då jag började tala i tungor, och alla böcker uttryckte hur häftigt det var att vara med i ett sammanhang där nådegåvor tilläts flöda. Jag var alltså redo för att bli en "livetsordare" och drogs med i de visioner Ulf ständigt talade om och utökade, så som han fortfarande gör. Hans bild av hur det skulle bli tilltalade mig inte alltid, men det som hela tiden fick mig att ändra uppfattning i positiv riktning var alla positiva människor, inte bara Daniel och Vaike utan de som gick bibelskolan. Ändå såg egentligen bibelskoleeleverna inte särskilt glada ut. Men nu talar vi om vintern 1983-84.

I juni 83 avslutades medicineringen för min del och jag fick en ny kick av att åka på akvarellkursen. Då började mitt intensiva målande. Jag har foton från den tiden. Jag hade långt hår i flätor, pappas skjortor och träskor. 32 år men kände mig som 25, i början av livet. Pappa var fortfarande ganska pigg och mamma vävde mattor.

Hösten 1983 gick jag till församlingen Livets Ord för första gången. Det som tilltalade mig var lovsången, att få hålla på med sådant hela tiden. Jag ville genast gå med. På grund av kön kom jag inte med förrän nästa söndag och det var det som gjorde att jag fick löpnummer 33! På grund av alla avhopp avskaffades så småningom löpnumren.

Det läsåret blev intressant på många vis. Jag åkte ständigt på seminarier, som sades vara bra. Jag frågade mycket om det där att falla vid handpåläggning, eftersom jag aldrig föll "*Man bara ger efter för det*", sa Vaike, "*Man bara låter det hända*". Jag provade under ett seminarium, under lovsången, bara föll jag. Det gjorde inte samma effekt på omgivningen som när man föll vid handpåläggning. Ingrid Lilja skulle senare förklara att det att man föll var ett sätt att underordna sig tjänstegåvan och få vad den hade.

Jag skulle inte komma att falla särskilt ofta under det dryga decennium jag var med i rörelsen. Så länge jag kunde korrigera balansen med en fot, trodde jag ju inte att det var den Helige Ande, utan snarare tjänstegåvans hand som fick mig att vackla.

Det var Mark och Janet Brazee, Jim Kaseman, Sam Whaley och det var Sandy Brown. Förväntningarna var högt ställda på Sandy Brown, eftersom många under skett i hennes tjänst, men det visade sig inte bli fler under än i vanliga livet ens fast vi hyrde universitetets aula. Det var då jag klippte mitt hår och

permanentade det lockigt, samt köpte skor med klack, den första tråkiga kompromissen av många som skulle följa. Jag skulle komma att försöka anpassa mig och köpa "snygga" men tråkiga kläder som jag inte alls var glad i och som jag såg till att få av mig så snart som möjligt sedan jag kommit hem.

Det här året hade jag fått mitt drömjobb som respiratorvakt på 40 E, det var verkligen bönesvar: ett fast jobb, som respiratorvakt, på samma avdelning hela tiden!

1984

Det var nyårskonferens och vi var troligen på Katedralskolan. Jag översatte böcker av Sandy Brown (*Faith for what?*), av John Osteen (*There is a miracle in your mouth*), och Lester Sumrall (*Dominion: You hold the reins*), ja också *Namnet Jesus* av Kenneth E. Hagin! Detta för Livets Ords förlag. På grund av alla rekommendationer och på grund av att jag kände att jag trodde för lite på den här röran och behövde bli "genomfärgad som linoleum", så sökte jag till bibelskolan 1984-85.

Och det året skulle kunna fylla en hel bok. Så mycket hosta, sömnlöshet, skräck och ångest. Så mycket stress och korvstopning, så totalt fritt från reflektion och ifrågasättande. Det blev en chock för mig att min tro togs ifrån mig utan att ersättas med någonting bärkraftigt nytt.

Efter julen försökte jag sluta, men blev "hämtad" av Ingrid Lilja och Åsa Ekh. De kunde inte alls acceptera mitt sätt att tänka och ansåg att jag lyssnat till lögnen.

Det kan nog hända att hur nu än situationen såg ut, så var det inte att tänka på att flytta på sig i det tillståndet. Jag upplevde att när Ingrid varit där, sade Gud att jag skulle gå tillbaka till skolan. Det här är en av de saker som Gud kanske ändå förklarade med en bild: som lejonen jagade Aramis och Shasta i *The Horse and His Boy*, så jagades jag tillbaka till det skyddande höljet när nu min själ var som ett okokt ägg utan skal.

Jag började om, och underkastade mig, vilket var fridfullt och bra, men inte gav utrymme för eftertanke eller plats för det egna ansvaret. Jag hängde med, och fortsatte så, men sista delen av terminen kom den stora tröttheten. Aldrig skulle jag orka leva på det här sättet. Jag var en motsträvig elev som inte tillät dem att "förvandla" mig.

Jag skulle under de följande åren vara på ständig och skuldmedveten jakt efter det jag haft en gång och som tagits ifrån mig så brutalt. Sånger och bibelord och tankar förbjöds i mitt innersta. Jag försökte se ut som om jag uppskattade skolan,

av rädsla för att annars bli utsatt för någon slags specialbehandling. Det jag kände och upplevde, det var vad tidningarna också skrev, och det var lögner. Bättre då att hålla tand för tunga och sedan försvinna.

1985

Den hösten försökte jag också flytta till Medle med Lotta och Siri men även det misslyckades fatalt. Min inre styrka räckte bara till att fly, inte till att etablera något nytt, och jag återvände. Någon nämnvärd inre styrka kunde man förresten inte tala om i mitt fall vid den här tiden.

Jag återvände till Livets Ord under Maggis hägn och blev en som "hängde med". Första terminen bodde jag i ett källarrum hos Elna Lundström, ett som jag själv upptäckt och inrett och betalade trehundra i månaden för. Mot Nyårskonferensen bestämde jag mig för att jag ville vara med i Livets Ord därför att det gamla som jag längtade tillbaka till inte fanns i staden längre. Det var en ny, hård tid. Karismatiska väckelsen var över. *"Den Helige Ande förvandlar sig från en duva till en örn"*, sa Ulf Ekman.

Under nyårskonferensen hade Åge Åleskjaer sin berömda predikan *"Fri, modig och het"* och bad för dem som inte kunde känna glädje. Dit hörde jag.

Ämnena, undervisningen dessa år skulle man kunna prata om en hel del. Jag minns talet om *Joels arme*, det var den sista tidens brutala väckelse, och där skulle vi vara med. Jag minns lilla Britt som så gärna ville vara med i "den här armen". Vi satt tillsammans på en Bön-och Helandeskola och Linda Graaf fick ett kunskapens ord om att någon hade det så att allt som såtts, hade ryckts upp. Det var förresten i januari när bibelskolan nyss hade börjat, alltså under bibelskoleåret. Det var jag som gick fram på det ordet. Jag lärde känna Maggi, Lotta och Siri, och det var en stor behållning av året!

1996 I januari flyttade jag in i lägenheten på Gröna gatan!

/Karin

[<- Till Introduktion](#) | [Till Del 2 ->](#)